

Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
καὶ ἡ νύμφη πῶς τὴν πλέχει
᾿ς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

—

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλλαις.

Ἔχει ἀρκετόν.

Ἔχει γιὰ μικραῖς, μεγάλαις·
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις
εἶναι περιττόν.

—

Κληματίδα ποία θέλει;
Αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει.

Ὅλοι τὴν πωλοῦν.

Πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ κάμμιά σας;
Τὴν χαρίζω. — Χάρισμά σας,
λέγουν, καὶ γελοῦν.

ΤΡΥΓΟΣ

Μελωδ. Ἰταλ. (Viveva lietto), Α, ἀρ. 26

Κόραις εὐμορφαῖς ᾿ς τ' ἀμπέλια
μέ τραγούδια καὶ μέ γέλοια
μιὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τρυγοῦν.

—

«Κόραις, λέγω, 'ς τὴ ζωὴ σας
 πάρτε με κ' ἐμὲ μαζῇ σας,
 νὰ σᾶς δείξω πῶς κ' ἐγὼ
 καῖπως ξεύρω νὰ τρυγῶ.»

— «Ἐλα, σὰν σ' ἀρέσῃ, τρύγα·
 ἔμως, λέγουν, λόγια λίγα.»

— «Ἐγώ; Ἔνοια σας· μιλιὰ!
 Θὰ μὲ διῆτε 'ς τὴ δουλειά.

» Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τ' εἶν' ἐκεῖνο;
 Κόραις, ἡῦρα ἕναν κρίνο!
 Ἦτον χέρι ἀπαλό;
 Μὲ συμπάθειο. Τὸ φιλῶ.

» Σ τὰ σταφύλια τρέχω. Νά τα,
 ἡῦρα κόκκινα, μοσχάτα.
 Δὲν τὰ τρώγω. Μιὰ στιγμή.
 Μόνον ὡς γιὰ δοκιμή.

» Πῶς; Γελαῖτε; Ἦταν χεῖλια,
 ὄχι κόκκινα σταφύλια;
 Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ
 ἔτσ' ἤξεύρω νὰ τρυγῶ.»

